

ת"פ 25269/01/20 - מדינת ישראל נגד אלמוג שמואל אלמודאי, רון קדמי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25269-01-20 מדינת ישראל נ' אלמודאי ואח'
תיק חיצוני: 341893/2019

בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
המאשימה מדינת ישראל
ע"י תביעות ירושלים

נגד
הנאשמים

1. אלמוג שמואל אלמודאי ע"י ב"כ עו"ד ליאור כהנא
2. רון קדמי ע"י ב"כ עו"ד חן הולנדר

החלטה - נאשם 1 בקשה להפרדת משפט

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום בעבירות סמים. כתב האישום מחזיק 7 אישומים, כאשר רק האישום הראשון משותף לשני הנאשמים (לנאשם 1 עבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית ולנאשם 2 עבירה וכן עבירה של החזקה לצריכה עצמית). יתר ששת האישומים מייחסים עבירות סחר לנאשם 2 בלבד.

ביום 24.5.2020 התקיים דיון משותף ובמסגרתו, בהסכמת המאשימה, נמחק כתב האישום נגד נאשם 1 לאחר שהוסכם כי לא בוצעה בעניינו חובת השימוע. ואילו נאשם 2 הגיע להסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום, הוא הודה והורשע, וכעת ממתין לגזירת דינו.

ביום 14.6.2020 הוגש מחדש כתב האישום נגד נאשם 1 במסגרת תיק זה, לאחר שנערך לו שימוע. כתב האישום הוגש ללא שינוי.

ביום 2.7.2020 הגיש הסניגור בקשה להפרדת משפט. הסניגור הלין על כך שהוגש כתב אישום זהה למקורי, ללא כל שינוי, על אף שבוצע שימוע, דבר המעיד, לטעמו, על הקושי של ביצוע שימוע בדיעבד. מעבר לכך טען, כי אין כל היגיון בהותרת כתב האישום ללא שינוי, נוכח חלקו המוגדר והקטן של נאשם 1 באישום הראשון בלבד, כשאין לו קשר, על-פי כתב האישום, ליתר החלקים הנוגעים לנאשם 2. נטען, כי אין בכך, אלא ליצור רושם מוטעה לגבי מידת מעורבותו במעשים.

המאשימה מתנגדת לבקשה. לטענת ב"כ המאשימה, כתב האישום נטוע בתשתית הראייתית, ויתר העבירות לא יוחסו

לנאשם 1 בשל היעדר ראיות מספיקות ולא בשל היעדר אשמה. עוד צוין כי ההתפתחות בחקירת הפרשה נבעה משיתוף הפעולה של נאשם 2, שגם נטל אחריות והודה במיוחס לו במסגרת הסדר טיעון, בניגוד לנאשם 1.

דין והכרעה

הדין

סעיף 88 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע כך לגבי הפרדת משפט:

"88. בית המשפט רשאי, בכל שלב שלפני הכרעת הדין, לצוות על הפרדת המשפט באישום פלוני שנכלל בכתב האישום, או על הפרדת משפטו של נאשם פלוני שהואשם עם אחרים".

הסמכות להפריד את המשפט נתונה לבית המשפט הדין בתיק, כאשר שיקול מרכזי בהיעתרות לבקשה היא "פגיעה בהגנתו של הנאשם", [ש] יכולה להיות נעוצה: בחשיפת 'אופיו השלילי' עקב ריבוי אישומים ויצירת משפט קדום לחובתו; או - בהשלכה שלילית של ראיות המתייחסות לנאשמים אחרים...." [יעקב קדמי, על סדר הדין בפלילים (תשס"ט-2009), ע"ע 943-944].

יישום הדין במקרנו

בעניינו מתקיימות שתי הנסיבות הנוגעות לפגיעה בהגנתו של הנאשם אם כתב האישום יוותר על כנו. חלקו של נאשם 1 אינו ניתן להשוואה לחלקו של נאשם 2, והוא מזערי, מבלי להמעיט מחומרת העבירה בפני עצמה. כמובן שכחלק מנסיבות האישום הראשון, ציון העובדה כי הסמים נמצאו אצל שני הנאשמים רלבנטית לנסיבות ביצוע העבירה. אלא שהותרת יתר עבירות הסחר הנוגעות אך ורק לנאשם 2, כשאין כל עובדה הקושרת את נאשם 1 למעשים אלו, יש בה משום טעם לפגם. יש בכך משום הצגת מצג שאינו משקף את חומר הראיות בתיק, ויש בו להשחיר את פני הנאשם אל מול בית המשפט, ויש בו להשליך באופן שלילי על הנאשם, כתוצאה מחשיפה לראיות מפלילות הנוגעות לנאשם 2.

ב"כ המאשימה ציין בתגובתו, כי לא נמצאו ראיות מספיקות לייחס לנאשם אישומים אלו. משכך הדבר, זכרם של אישומים אלו לא צריך היה לבוא בגדרי כתב האישום, וטוב אלמלא נטענה טענה זו מלכתחילה, במיוחד בכל הנוגע למידת שיתוף הפעולה של נאשם 1 ונאשם 2 בחקירתם - מידע שאסור לבית המשפט להיחשף אליו בטרם הכרעת הדין.

לא רק זאת, אלא שחוכה במיוחד העובדה, שכתב האישום הוגש מחדש לאחר הליך של שימוע, מבלי שבוצע התיקון האמור. יש בכך לחזק את טענת הסינוגר לגבי היעילות המוגבלת שבקיום שימוע בדיעבד לאחר הגשת כתב אישום.

לפיכך, אני מורה על מחיקת כתב האישום נגד נאשם 1, ועל הגשתו מחדש בהתייחס לאישום הראשון בלבד.

מובהר כי הדיון הקבוע בתיק ליום 23.9.2020 ביחס לנאשם 2, עומד על כנו.

יש לשלוח לצדדים.

ניתנה היום, י"ט אלול תש"פ, 08 ספטמבר 2020, בהעדר
הצדדים.